

LÆSEPRØVE Hårdt Fedt Hårdt

Lise Kissmeyer

Hårdt Fedt Hårdt 2.G

Tre vilde år med gym og sport

En ungdomsserie i tre bind

INDHOLD

INDLEDNING	PÅ DEN IGEN
KAPITEL 1	AUGUST og DE INDRE SAMTALER
KAPITEL 2	SEPTEMBER og EN NY SLAGS UDFORDRINGER
KAPITEL 3	OKTOBER og DET SPIDSER TIL
KAPITEL 4	NOVEMBER og MASSER AF PRES
KAPITEL 5	DECEMBER og PARTYTIME
KAPITEL 6	JANUAR og UD I VERDEN
KAPITEL 7	FEBRUAR og DE SKØNNE GLÆDER
KAPITEL 8	MARTS og DEN STORE OPGAVE
KAPITEL 9	APRIL og TO GODE SPØRGSMÅL
KAPITEL 10	MAJ og EN HELT SPECIEL MIDDAG
KAPITEL 11	JUNI og EKSAMEN
AFSLUTNING	GOD NAT

INDLEDNING

& PÅ DEN IGEN

Displayet lyser op. Lyden bryder igennem. Fuck. Det er morgen, og det er for tidligt, tænker han. JONATHAN slår ud med armen og rammer snooze-knappen med et smæk og vender sig hurtigt om. Han sukker dybt og prøver at lukke øjnene igen – rulle sig sammen og forsvinde. Men virkeligheden, lyset og lydende siger farvel til søvnen. Han sukker igen. Det er ikke en snooze-morgen. Det er på den igen. Skole igen. 2G. Nu bliver det for alvor alvor.

Selvom han godt nok synes, at det har været alvor længe. Kun to ugers sølle flutes- og croissantferie ved pool-side i deres franske sommerhus. Vandplaskeri med tvillingerne, Kimi'erne. De var nu søde som altid. Kun lidt irriterende når de ikke kunne forstå, at han ikke vil have vand plasket på sig, når han ligger på solsengen. Men kedelige er de nu sammenlignet med vennerne herhjemme. De har endnu ikke lært at bunde en øl eller score en sød frille m/k. De er jo også kun 22 – altså to gange 11. Men en prøber dobbeltbaghånd kan de begge slå, og de passede deres træning på tennisbanen bygget ind i bjerget bag huset. Han kunne heldigvis stadig smadre dem med sin dræber forhånd, men indrømmet. Det bliver sværere og sværere. Det gode ved, at de spillede hver dag var, at han med god samvittighed kunne sende rapporten hjem til trænerne: >> At han trænede hver dag med sved på panden<<. Når det er 35 grader, skal der heldigvis ikke så meget til.

Men to ugers ferie var alt, det blev til. Så rejste han med solbrillerne kækt i det krøllede hår retur til Danmark, og så gik træningen ellers i gang. Grundtræningen. Han hader det ord og de øvelser. Han hader uomtvisteligt syre i benene. Hvad skal det gøre godt for?

Men det var lige før, at træningen alligevel var dagens højdepunkt, for ellers var alt stille og lukket ned. Ingen hjemme i huset og ingen venner hjemme. Det

var ligesom, at alle de andre havde et festligt liv, og han havde ikke et liv – udover fodboldbanen. Men Fillip havde sagt, at han skulle lade være med at pive, for han var en heldig starut at få betaling for at spille fodbold. Hurra for Fillip. Det er sgu fedt, at han er der. Og endnu federe, at han har fået kørekort, så nu slipper de for at køre råddent med storebroren. Selvom Fillip nu også kører halvråddent. Men nu kan de to bare drøne afsted efter træning og køre til kysten og spise is og kigge på letpåkledte badejomfruer og andet godt. "Fuck", siger han højt for sig selv igen. Displayet viser 7.30, og han skal være på gym om en halv time. Hvorfor har mor ikke været nede og tjekke efter, om han er vågen og oppe?

Han kaster kludene fra i går på den veltrænede krop. Noget synligt godt kommer der heldigvis ud af al den fysiske træning og de lede vægte. Han spænder lige overkroppen op foran spejlet, inden den lyserøde T-shirt smyger sig på. 'Jeg ser sgu da meget godt ud', tænker han og tænker også endnu engang videre over, at det sgu er for sløjt, at han ikke har fået charmeret lidt unge, lyshårede ladies ind i kærlighedens hule her i sin kælder i løbet af sommeren. Det må han altså snart få gjort noget ved.

Det er derfor, at det alligevel er fedt, at skolen venter forude... om 23 minutter! Det bliver godt at se vennerne, klassen og især firebanden - og Viva endda også, mærker han. Og skal han være helt ærlig overfor sig selv – hvilket han ikke bryder sig så meget om – så er det især firebandens atletik-gudinde, som han glæder sig allermest til at se. Det er måske dét, der er problemet. Han tænker på hende alt for tit, og det er som om de andre sexede skår slet ikke matcher hende. Måske med deres kroppe – men der er ingen, der har den der hjertevarme Bambi-udstråling som Clara.

'Damm', han er irriteret på sig selv, men nu er der 20 minutter til, at han skal være der, og til at han endelig skal se hende igen. Det kriller i maven, og det er ikke kun fordi, at han ikke når morgenmaden men bare snupper en friskbagt croissant fra mors ellers så flotte anretning. Han er den, der er skrevet.

Stadig på cykel – ikke så meget stil over det. Men næste år starter jagten på kørekortet. Det bliver fedt. Han ser sig selv cruise over til skolen med en åben kaleche, mens han hjuler afsted på Holgers halvt flade mountainbike. Hans egen var hel flad. Og der er tre minutter til det ringer ind, da han svedig

smadrer cykel ind i stativet. Låsen har han glemt. 'Pis', han får ballade med Holger, hvis han opdager, at han både har taget hans cykel – og fået den stjålet. Nå, det går nok.

Han flyver op ad trappen. 'Venner – jeg er på vej!'

Ryggen rammer rytmisk det kolde gulv. Sveden finder sin vej frem på det solbrune ansigt. CLARAS læber bevæger sig rystende, mens spændingen i maven får stemmen til at dirre. "57, 58, 59, 60," hvisker hun. Efter de 80 mavebøjninger, vender hun sig hurtigt om. Den slanke, stærke krop sænkes langsomt ned til jorden og op igen, så armene dirrer. Videre. "38, 39, 40."

Hun lader sig falde fladt på maven. Det må være nok for i dag. Der er vigtigere ting på programmet. Hun tjekker uret. 7.00. Der er stadig god tid til et bad og en grundig iklædning og udsmykning, som kan forvandle hende til en ægte levende atletik-prinsesse med hendes lange, mørke hår, de høje kindben og endnu længere ben. Hun er tynd som et stankelben – men et flot stankelben - synes hun selv. Maven er så flad, at den nærmest vender indad, og barmen og alle andre kurver er fladet ud. Hun er til 'lige ned og lige linjer'. Ikke noget der skal flyde ud. Hun er også til lækkert tøj og dyre klude. Hellere lidt færre med stil end flere af de ordinære fra H&M.

Det tager 20 minutter, så sidder både øjnene og tøjet lige i skabet. Mor venter i køkkenet. Der står en stor skål havregryn fremme med nødder og rosiner.

"Mor, du ved jeg ikke kan lide at spise havregryn, når jeg skal så tidligt op. Har vi ikke noget frugt?"

Mor sukker oppe ved køkkenbordet. Hun har været ude på sin tidlige morgenløbetur og har ikke været i bad endnu. Clara ved det godt. Hun har brugt tiden på at lave en god madpakke og stille morgenmaden frem. Sødt. Problemet er bare, at det er pisse anstrengende, at hun hele tiden skal mase maden ned i munden på hende.

"Der ligger både bananer og æbler i kurven." Mor vender sig rundt og peger, og øjnene er fulde af frustration. Alt det usagte... Efter de havde været til diætist, gik det ellers bedre i et stykke tid. Clara prøvede virkelig at spise både madpakker og mere af aftensmaden, og hun tog også lidt på, hvilket mor jublede over, og hun selv hadede. Hun mærkede rædslen følge med det ekstra kilo. Hvor kunne det ikke ende, hvis hun blev ved på den her måde? Så kom det snigende ind på hende igen. Madpakker, der blev parkeret i skraldespande, og aftensmad der bare blev pillet i for en syns skyld. Og mors blik, der blev mere og mere frustreret, og Claras blik, der søgte flere og flere fremmede steder hen.

Nu er kiloet væk, og Clara føler sig stærk, tynd, pæn og i topform. Hun er klar til det nye skoleår – og ikke mindst klar til Ungdoms-VM, der endelig nærmer sig efter en frustrerende udsættelse. Hun har ventet monster længe på det mål, der har fyldt hele vejen rundt i hendes indre.

Hun mærker energien pible gennem både bananen og tanken om at se vennerne igen – og firebanden og Viva. Gennem de lange sommeruger med træning og stævner i en lang strøm, der absolut ikke mindede om ferie, har hun savnet dem. Savnet selskabet, snakke, spørgsmålene...

Der er kun et problem. Ham der Jonathan. Han trænger sig på hele tiden. I tankerne og i virkeligheden. Han skal bare holde sig væk. Kan han ikke forstå det? Hun er ikke til Karl-Smart 'er som ham. Hun er ikke endnu et trofæ, han kan score. Det der smil, og de der kække krøller og den der ok krop... Det er så irriterende, at det rammer ind i hendes kontrollerede univers. 'Men han kan godt glemme det', tænker hun, mens hun cykler afsted ekstra hurtigt mod skolen, smider bananskralden og bare ikke kan vente med at løbe op ad den der trappe.

'Hej venner – jeg er på vej,' synger det inde i hende.

Far banker hårdt på døren. Han er heldigvis holdt op med bare at stikke hovedet indenfor, efter han er blevet kærestet med Emma. Første gang var det så kikset. De blev vist lige forskrækkede alle tre. Men nok mindst Emma.

Der skal meget til at få hendes pis i kog. Men der lå han og var godt i gang med nogle af de kropslige øvelser af en særlig karakter, som Emma erfarent har lært ham. Hvilket stadig frustrerer MADS, for han kan ikke lade være med at spekulere over, hvor meget hun har lært af Jonathan? Det er altså evigt træls, at hun har været sammen med 'Pigernes Fodbold-Gud' før ham.

Men den dag var far fløjet retur ud ad døren og havde mumlet "Åh, undskyld jeg..." og havde smækket døren i for aldrig at brase ind mere. Han er slet ikke klar til, at hans lille dreng altså er blevet en stor dreng, der kan gøre frække ting, som store drenge heldigvis gør.

Udover frustrationen over Emmas hidsige fortid, så har han intet at klage over. At besejre hendes krop på daglig basis er næsten endnu bedre end at vinde et dansk mesterskab. Men dem har han selvfølgelig også været vant til at vinde gennem mange år.

Nå, men nu står far derude på gangen og banker så kikset, og Emma sover endnu ved siden af ham med åben mund. Det klæder hende faktisk ikke. Det er sjældent at fange hende i et uskønt øjeblik, hvor sminken, tøjet og ansigtsudtrykket ikke er på plads. På en måde kan han godt lide det. Hun ser ligesom lille og uskyldig ud. Han ligger der og kigger, og uret tikker.

"Emma, skat." Han rusker forsigtigt i hende. "Ferien er slut. Vi skal op og i skole." Hun vågner med et sæt og stirrer på ham med store øjne. Rasende øjne. "For helvede, Mads, skal du absolut vække mig så brutalt. Har du ingen stil?"

Hvad skal han sige til det? Hun er verdensmester i at få sagt ting til ham, som gør ham til alt andet end verdensmester. Som om han ikke kan finde ud af de helt almindelige ting. Han føler sig mega kikset. Men nu er klokken 7.15, og der er ingen kære mor eller lækre Emma. Der er ekspres morgenmad forude og så med bussen til skolen. Emma hader at cykle.

Far har stillet krydderboller og Nescafé frem. Kaffen når de ikke, men Mads smører to boller til dem og stikker to i lommen til frokost. Så løber de halvt i panik og helt i takt ned til busstoppestedet med både jakker og tasker flagrende efter sig. Skidt, solen skinner.

Da de endelig sidder i bussen, prøver Mads at tage Emmas hånd. Så de kan få en romantisk tur de tre stop. Men Emma er stadig lidt sur og ser irriteret på ham. Han trækker hånden til sig og kigger væk. Mens villavejene suser forbi, mærker han det kribler. Han glæder sig sgu til at se dem alle sammen igen. Han har faktisk savnet firebanden. Eller det vil sige tre ud af de fire. Den eneste han ikke har savnet, er Jonathan. Men måske kan de finde ud af at få et ordentligt kammeratskab op at stå, tænker han optimistisk. Det er da for skørt, at de hele tiden har et eller andet kørende. Men han bliver bare så irriteret på ham og den der dumsmarte facon.

Han glæder sig især til at se Emilie. Det gør han altid. Hun er bare verdens rareste selskab. Mens han har været herhjemme og træne til EM det meste af ferien, har hun også været hjemme ind imellem La Santa-tur med familien og træningslejr i Tyrkiet. De har cyklet turer, spillet kort og drukket kaffe. Sådan noget som rigtige venner gør, har han tænkt undervejs.

Bedst af alt er hun skidegod at snakke med. Hun ved alt om hans far og hans evige 'stikken-næse-ned-i' Mads' badminton. Og Emilie har mødt hans søde mor og spist thai-ruller og kylling med cashewnødder på den lille altan sammen med dem. Mor havde snakket, grinet og elsket, at Emilie stillede en masse nysgerrige spørgsmål om hendes opvækst i Thailand. Hun pludrede og grinede, og Mads fik sjove ting at vide, han ikke havde hørt før.

Det eneste problem ved Emilie og hans mor er, at Emma ikke kan lide nogen af dem. Så han har næsten kun boet hos sin far, hvor de får lov at være i fred, og hvor sengen er 160 cm bred. Rodet på gulvet er nu blevet lavet om til store bunker i hjørnerne. Bedre bliver det altså ikke, selvom Emma ikke engang satte pris på, at han ryddede gulvet, så hun kunne gå uhindret fra døren og hen til sengen.

Men det gode ved Emma er, at hun er hans kæreste. Selvom han har skæve øjne, har lysebrun hud - i retning af det gullige - og hans kulsorte hår stritter, så har han alligevel scoret skolens hotteste tøs. Det er han godt tilfreds med, og han lever fint med, at hun har lidt kanter. 'Ellers kan det også blive for kedeligt,' siger han tit til sig selv. Han hader de af hans venner, der har fået søde kærester, som de bare er sammen med konstant på den kæreste-søde måde. Det vil sige, at de aldrig kommer ud og 'leger' mere. Mega kedeligt.

Han giver Emmas lår et lille klem og smiler til hende. Han får faktisk et smil retur, og så skal de af. Her er den. Lige foran dem. Den elskede skole. Forude venter to år mere, hvor den skal ha' gas. Hvis Mads skal ind på psykologistudiet skal han have monsterkarakterer. Den nye ide og fremtidsplan opstod i løbet af sommerferien, hvor snakken med Emilie så tit handlede om, hvor mærkelige vi altså er som mennesker - dybt fascinerende. Han vil gerne blive klogere på det hele, og nu vil han også gerne op i lokale 333 og give dem alle sammen et kram.

Emma kan ikke følge med. Hun går langsomt i de elegante sko. Men han tager to trin ad gangen med de stærke lår, der har skubbet masser af vægte hele sommeren, og som kyler ham op ad trappen.

'Tag jer i agt. Her kommer jeg. Klar til 2.G,' råber han indvendig.

De tre mandler falder en ad gangen ned i skålen med skyr. EMILIE ser dem svæve og lande blødt med stor tilfredshed. Med skeen får hun dem op til overfladen - de skal ligge lige. Det skal de hver morgen, så det skal de også i dag. Selvom det er en særlig dag. Gym og 2.G venter forude. Det bliver godt at komme retur til noget, som er som det plejer, for her hjemme i huset er alting forandret. Og det er ikke til det bedre. Det er en katastrofe.

Helena er rejst. Ikke bare en lille tur til Jylland eller med veninderne til Paris. Hun er fucking rejst hele vejen over til USA, og hun har fået et scholarship og skal svømme på et skolehold i Alabama af alle steder.

Hun har været inde på hendes værelse her til morgen, da hun stod op i ekstra god tid klokken 6.00. Faktisk har hun været derinde hver morgen, siden Helena rejste for en uge siden. Så sætter hun sig i hendes seng og dufter til dynen og kigger over på opslagstavlen med alle de hyggelige familiebilleder fra en masse rejser. Der er flest fotos af hende og Helena sammen i badedragter ved forskellige basiskanter. De smiler stort på hvert billede. En mørk elegant udgave af et ansigt med et blændende smil, og så et mere firkantet og robust hoved

med en masse tykt lyst hår enten halvt presset ind i en badehætte – eller væltende ud over det hele - og med et lidt mere forsigtigt smil.

Emilie drysser lidt kokos udover skyren, så de hvide flager lige præcis dækker hele overfladen. Sådan kan hun bedst lide det. Hun tjekker klokken. Den er stadig ikke 7.00 endnu, og mor og far er ikke stået op. Der er lang tid til, hun skal cykle. Det er næsten som juleaften. Hun kan ikke vente. Det bliver så fedt at se alle i klassen igen, og det bliver især sjovt at se Viva og Clara og Jonathan igen. Dem har hun slet ikke mødt i løbet af sommeren, hvor hun også har været på to rejser. Klubben tager altid af sted til Tyrkiet, og det var lige så fedt og hårdt, som det altid er. De kender hinanden så godt i truppen, at det er ligesom en familietur. Den anden familietur til La Santa var også inklusive svømning – selvom de også fik spillet en masse hyggelige doubler i tennis og surfet i den lille indse.

Hun har heldigvis set Mads en masse, når de begge var hjemme. Men selvom hun faktisk så ham i forgårs på cafeen, så er det ham, hun glæder sig mest til at se. Hun prøver at sige til sig selv, at det er ok at være meget glad for en god ven. Det er ok at tænke på sådan en særlig god ven i døgndrift og kigge på hans profil et par gange i timen. Det er jo bare et tegn på, at de er rigtig tætte. Og Mads har jo en kæreste nu. Sådan er det bare. Først prøvede hun at ignorere ham, så han kunne forstå, hvor tarveligt hun syntes, at det var. Men den strategi var for hård og for tom. Så hellere tage hvad det kan blive til, når Emma ikke sætter sig på ham. Heldigvis har Emma altid gang i en masse andet med det slæng, hun går sammen med. Absolut ikke nogen af Emilies favoritpersoner.

Men Mads' mor er godt nok sød. Hun røg direkte ind på toppen af favoritlisten. Hun elskede, at moren inviterede hende med hjem og spise i den eksotiske, asiatiske hule i den hyggelige toværelseslejlighed med den lille altan. Mors kylling i karri bliver aldrig det samme igen.

7.05. Nu kan hun høre mor og far sludre på badeværelset. Hun sætter kaffen frem til dem og henter de lune boller i ovnen. Retter lidt på bestikket og tørrer krummerne af køkkenbordet, så alt er fint og klart til dem. Snorlige.

De giver morgenknus og elsker, hun har bagt boller. Men de har travlt og flyver hurtigt ud af døren igen. De fik ikke engang taget boller med som madpakke. Emilie pakker en pose med to gange to boller, der ligger og danner en perfekt firkant og tænker, at hun kan dele dem med Mads til frokost, hvis ikke han skal spise med Emma.

7.30. Hun er stadig i god tid men springer ud til cyklen. Svømmetøjet er pakket og med i en rygsæk for sig, der proppes op i cykelkurven. Skoletasken er på bagsmækken og er fyldt med et toptunet penaltus og nye uberørte hæfter. Alt er gjort klar til at få taget en masse skønne noter og komme i gang igen. Hun går efter intet mindre end 12 i det hele. Det fik Helena også – undtagen et 7-tal i matematik. Tænk, hvis hun kan stikke den!

Hun cykler så langsomt, at hun næsten går i stå. Bussen overhaler hende på vejen. Hun kigger op, og ser Mads sidde på et af de bagerste sæder med Emma. De kigger i hver sin retning. På en måde gør det hende glad. Hun vinkler febrilsk til Mads, men han ser det ikke. Han er langt væk i tankerne. Da hun når trappen, er hun stadig en af de første. Hun lister sig op og ær gelaenderet. Hvor er det smukt og slidt på den gode måde. Hun snuser den velkendte duft ind af skole, støv og madpakker og smiler til alle, hun møder på sin vej.

Klokken er 7.50, og hun er klar.

 "Here we go again", synger hun for sig selv og finder sin vanlige plads ovre ved vinduet ved siden af Mads.

KAPITEL 1

AUGUST & DE INDRE SAMTALER

”

FULD FART PÅ

Jeg sidder og lader tankerne flyve heroppe i 333-hulen og kigger fortabt ud ad vinduet og bevidst forbi bunkerne med engelsk stile og biologi-rapporter. 'Åhhh, hvorfor er det, at sommerferien går cirka dobbelt så hurtigt som hele vinteren?'

Det starter med den skæbningsvangre Skt. Hans aften, når dagene vender, før sommeren rigtig er gået i gang. Så kommer juli sprintende med grillkul, isvafler og romantiske frokoster i alle baghaverne, hvor det klirrer af vinglas og sommerlykke. Så kommer august resolut og unådigt tromlende og lukker ned for de lange, lyse aftener i shorts og henslængte sandaler. I stedet får de en tarvelig erstatning med tidligt tussmørke, kold dug, frugter på først træerne og så på jorden - og så skolestarten. Virkeligheden, der kommer bragende og kalder på fornuft, planlægning og bjerge af opgaver, der skal rettes.

Træerne er stadig trofast grønne, og de unge i firebanden er også stadig søde. De kommer om fem minutter. Første møde efter ferien. Efter lange overvejelser er det blevet til en smovset brownie-kage. Vi skal jo godt i gang.

De ser lækre og friske ud, da de kommer ind tæt sammen. Det er sjovt at se, hvordan venskaberne er vokset, og de sidder sammen på en helt anden måde nu. I samme båd. Helt bogstaveligt. I samme livsbåd. De har så mange ting at snakke om. Hver gang vi tager et emne op, så har de fire forskellige - men alligevel også ens - tilgange til det. Ret fedt. For de har en stor fortrolighed nu. De har tillid til hinanden. Det er ikke noget, jeg har bestilt eller planlagt med. Men jeg kunne måske godt have tænkt mig frem til, at det ville ske. At tingene og sjælene smelter sammen, når du sætter fire unge under præstationspres sammen ned i en båd af puder under et skævt tag - men med højt til loftet.

Det lyder rørstrømsk og meget romantisk, men jeg bliver sgu helt rørt, når jeg ser og hører dem. Kæresten derhjemme er godt træt af, at jeg snakker så meget om dem og hele tiden referer til vores snakke. Måske er han nærmest jaloux? Han synes i hvert fald ikke, at det er en god ide, at jeg nu har fundet på, at vi skal på en udflugt sammen med overnatning. "Nå, men den ide, er jeg selv helt vild med, og jeg glæder mig til at dele den med firebanden", afviste jeg ham med.

Men nu er det tid til at se fremad og ikke tilbage på sådan en sur sok af en dog stadig sød kæreste. Heldigvis dukker der fire glade, unge mennesker op for snuden af mig: "Hjertelig velkommen I store sportsstjerner."

"Tak fordi vi måtte komme, Fru Sportslærer." Jonathan er som altid hurtig i replikken.

"Hvor er det fedt at være her igen," siger Emilie tydeligvis lige fra hjertet.

"Jeg har altså savnet jer," siger Clara, og det ser også ud som om, at hun mener det.

 "Sikke en fest, vi skal have i dag," synger Mads og kigger sultent på kagen.

Det er ingen grund til at kæmpe mod overmagten, så vi starter med de søde sager. Clara ved godt, jeg lurer på hende. Det skriger fra hende. Men hun tager resolut et stykke kage og en stor bid, som hun gumler på meget længe.

"Hvordan var sommeren? Fik I holdt noget dejligt fri og skete der skønne ting?" Jeg kigger rundt på de gumlende ansigter.

De byder ind, og jeg kan hurtigt konkludere, at der er blevet trænet en masse og holdt ret lidt fri. Men lektier har der dog ikke været nogen af.

"Skal vi lige tage temperaturen, venner? På den vanlige skala fra 0-10, hvor 10 er bedst. Hvor ligger I? Hvordan har I det?"

Jeg noterer: >> Clara 7 / Emilie 5 / Mads 9 / Jonathan 8 <<

"Nå, men så står vi overfor et nyt år. Fedt, at I stadig gider at være med til at mødes. Tak for jeres små rapporter og tak for alle de gode snakke, jeg har haft med jer hver især om, hvordan I har oplevet det første år i en sportsklasse. Jeg synes, det fungerer supergodt med, at I skriver lidt om det vigtigste direkte til mig, så jeg ved, hvad vi kan snakke videre om og få uddybet. Men nu skal vi finde på noget nyt og spændende til det nye skoleår. Jeg har grublet, og jeg har fået en genial ide."

Jeg holder en kunstpause, der har den ønskede effekt. De stopper alle sammen med at spise - eller Clara var allerede stoppet efter den første bid. De kigger så sødt, uskyldigt barnligt og forventningsfuldt på mig.

"Jeg har været inde og rippe rektors pengekasse, og jeg har fået lov til at invitere jer på en overnatning og en kulturel oplevelse."

Jeg havde forventet en større jubel, men kommer så i tanke om, at modsat alle de andre 'almindelige' elever, så er de alle fire vant til at rejse en masse og være afsted. Men der er ingen tvivl. Den her tur vil blive anderledes, og de kigger jublende på hinanden med stor begejstring i kinderne.

"Fedt, Viva. Hvad skal vi lave? Hvor skal vi hen?"

Jeg tager papiret frem, som jeg har forberedt hjemmefra. Der er listet en masse finkulturelle tilbud op i København. Jeg har også overvejet, at vi kunne gå til en sports-event. Men nej. De vil have godt af at opleve, at verden er andet og mere end sport.

"I må selv finde ud af, hvad vi skal opleve. Og så bliver den største udfordring at finde et tidspunkt, hvor I alle kan. Måske bliver det først på den anden side af nytår."

De ser lidt skeptiske ud. Men det skal nok blive sjovt.

Inden vi slutter, får de årets første opgave. Det samme spørgsmål, som der garanteret er alt for mange, der stiller dem hele tiden:

"Hvad er jeres mål med jeres sport? Hvad vil I gerne have ud af det? Hvad er lykke og succes for jer?"

Der lyder et dybt suk. Så bliver der nikket – allerede med eftertænksomme øjne og en lille rynke i panden på dem alle fire. De der store spørgsmål som dem her kommer tit forbi, når de har kastet sig ud i et præstationsunivers' vilde bølger og stærke strøm.

"God weekend og held og lykke med jeres forskellige kampe, stævner og rejser," slutter jeg af.

Jeg ved, at der er mange store opgaver for dem i de kommende uger.

CLARA hiver efter vejret. Og så er den der kvalme der igen. Den er kommet mange gange de sidste par uger, når hun træner. Nogle enkelte gange har hun skyndt sig væk og ladet som om, hun skal på toilettet, og så har hun kastet op i hækken. Kvalmen kommer, når det hele strammer til, og mest når de skal løbe de her onde intervalløb. 400 meter på fuldt drøn, 30 sekunders pause, 300 meter i max fart, 30 sekunders pause og så 200 meter med alt, hvad hun har, og så slut. Hun dør fuldstændig hver gang og må smide sig midt på løbebanen.

Den indre stemme har også skruet op for volumen og intensiteten. Den råber konstant højt under intervallerne – men også i pauserne. Mens hun løber, råber den: 'Kom nu, kom nu, du giver ikke op, du sænker ikke farten. Hvis du vil blive den bedste, så er det nu, du holder på. Det er nu, du skal vise, hvad du kan. Hvem du er. Hvis du stopper før tid, vinder du aldrig noget mere! Kom nu, Kom nu!'

I pauserne kommer tvivlens hvisken: 'Hvorfor gør du det her? Du kommer aldrig til at slå de bedste. Du er en forkælet dansker, der slet ikke er på niveau med de andre fra de store lande. Du er kun med, fordi der ikke er mere konkurrence herhjemme, og der ikke er så mange, der løber dine distancer. Du kan jo næsten ikke undgå at blive udtaget, bare du er lidt seriøs...'

Og så klar til næste interval. Tænk, hvis der var nogen, der kunne høre hendes indre dialog. De ville garanteret blive overrasket, for hun ved, hun er god til at holde masken.

Alexander pifter. "Sidste omgang. Frem på linjen." Mille og de tre andre piger stønner men stiller sig klar ved siden af hende. "Go!" Det er som et fysiologisk mirakel - 'against all odds' - men de løber stadig stærkt. Den krop er altså for vild, at den kan blive ved med at levere, selvom alt hiver og flår i den, og lungerne for længst har signaleret, at de ikke kan følge med. Endelig de sidste 200 meter...; de andre piger er faldet fra...; de løber ikke til længere...; men Mille er med endnu ved siden af hende. 100 meter tilbage. Nu plejer Mille at falde fra. Clara æder hende altid på de sidste meter. Men Mille er stadig på siden af hende. Det er som om,

at det knækker hende. Selvtilliden flyver væk på Milles ryg, der skyder frem foran hende op mod målstregen. Mille kommer i mål flere meter før Clara.

Nu går den indre stemme helt amok: 'Det er dig, der skal til VM, og så kan du ikke engang vinde løbene til træning. Hvor er det ringe. Hvor er du bare piv dårlig. Hvor er det pinligt.'

Hun kigger over mod Alexander, som åbenbart ikke synes, det er en big deal. Han klapper bare Mille på ryggen. "Godt løbet og virkelig god træning i dag, Mille." Men han siger ikke noget til hende. 'Bare fordi hun plejer at være den bedste, så har hun altså stadig brug for at blive rost', tænker hun. Det er altid bare en selvfølge, når hun vinder. Til gengæld er det en skandale, når hun taber. Selv intervaltræningen en mandag aften i august.

Så mærker hun maven trække sig sammen, og kvalmen eksploderer. Hun glemmer helt trætheden, og syren bliver parkeret, og hun spurter det hurtigste i dag ud bag hækken. Det eksploderer ud af hende. Frugten og riskiksene, som hun spiste inden træning, vælter udover busken. Hvor pinligt. Hun kan ikke engang få det rensset væk. Bare der ikke er nogen, der har set, at hun løb herom.

Bagefter er det som om, at den sidste energi fløj med ud. Hun slæber sig tilbage til strækøvelserne i aftensolen nede i hjørnet. Det plejer at være hendes favorittid på en mandag. Når de når hertil, og hun har klaret både skolen, intervaltræningen og madpakkerne og nu kun skal trække og slappe. Stemningen er altid rar og hyggelig, når de ligger der og hiver i deres arme og ben sammen. Men i dag kigger hun væk og lægger sig ovre i hjørnet som en skudt bjørn og er træt-træt-træt.

Mille ligger i det modsatte hjørne og griner højlydt over en af drengenes - som altid - fjollede kommentarer. Clara mærker samtidig, at Mille skæver over mod hende en gang imellem. Der kommer uorden i tingene, når det ikke er Clara, der vinder. Hun får dårlig samvittighed. Det er ikke fair overfor Mille. Men det er vel derfor, at de dyrker elitesport. Fordi de vil vinde, og fordi, det er mega irriterende at tabe. Især hvis du taber til nogen, som du synes, at du bør vinde over.

De bliver testet. Igen. Endnu engang skal **JONATHAN** hoppe, springe, spurte og til sidst løbe i 12 minutter. Han hader det. Han hader ikke at være først, og han synes, det er åndsvagt. Det handler jo i sidste omgang om, hvem der scorer mål. Hvem får knaldet bolden ind i kassen? Og det har han altid været god til, uden at han skulle vide, om han hoppede 30 cm eller en halv meter.

Samtidig er han så træt af, at trænerne på en eller anden måde altid er efter ham. Det er nærmest hans mellemnavn. 'Mr. Jonathan 'Kritik' Krantz.' Så han er slet ikke forberedt på, at deres fysiske træner Fini kommer hen og slår ham hårdt på ryggen på vej ud på banen til mandagstræningen og roser ham: "Hvor er det godt rykket. Det er sgu imponerende. Jeg indrømmer, Joe, at det havde jeg ikke set komme."

"Hvad?"

"Ja, at du har rykket så meget på de her sidste uger efter sommerferien. Det har jeg ikke set før. Du er den hurtigste på både de første 10, 20 og 30 meter. Klart den hurtigste endda. Din springstyrke er også nærmest fordoblet. Næst efter Phillip er du den, der kan springe højest."

Han kan mærke benene nærmest knække i chok under ham på en måde, der hverken er hurtigt, elegant eller stærkt. "Hold da op, det er da godt nok årets største nyhed," skraldgriner han. Han må kigge direkte på Fini for at tjekke efter en ekstra gang. 'Laver han pis med ham?' Men Fini er som vanligt tør og uden humor og kun fyldt med tal og træningsøvelser.

'Warw, den er god nok. Hvordan kan det pludselig ske?' De har selvfølgelig trænet stenhårdt i flere uger efter sommerferien. Faktisk har han aldrig prøvet at træne så hårdt i så lang en periode før. Han er gået til den med vægtene, og han har ikke misset en eneste træning. Der har heller ikke været fester, øl eller piger i en uendelighed. Mon det er mest det første eller det sidste, der har gjort forskellen?

Han giver den ekstra gas på banen. Mærker en ny motivation og en ny tro på sig selv. Hvis han har bedre 'tal' end de andre, så er han måske også lige pludselig blevet den bedste spiller. Han vinder spurterne, da de træner lange bolde at løbe på, og han banker bold efter bold ind i kassen. 'Nu kører det sgu, det her.' Han kan godt mærke, at der er uro ovre i træner-gruppen. 'Ha, så kan de lære det.'

Pludselig ruller en god forklaring på fremgangen frem i hans hoved. Han har jo altid bare leget sig til tingene. Det er ikke så sært, at han forbedrer sig meget mere, end de andre, for han er startet på nul, hvor de andre har lavet hård fysisk træning i mange år. Men det er der selvfølgelig ingen grund til at fortælle dem. Han glæder sig bare til den næste kamp. 'Nu er den her'. Han kan allerede mærke alle de kommende mål summe i benene.

De træner hjørnespark og indlæg som det sidste. Han kommer fra en position bag i feltet og løber mod forreste stolpe. Phillip nærmest føler indlæggene ind over med hans kattepotesparketeknik. Boldene ligger præcist hver gang. Jonathan spurter og springer, og 'ka-dunk' header han dem jernhårdt ind.

"Igen og igen, boys", griner han, og de andre trækker faktisk en anelse på smilebåndet. Måske er det bare ham. Men Jonathan føler, at der er en helt anden stemning på vej ud efter træning. Der er flere, der er forbi og snakke og joke. Det er fint med ham. De kan bare komme an.

Måske er de ved at finde ud af, hvad han egentlig kan?

Det er så underligt. At det kan være så forskelligt. Men allerede fra det øjeblik, **EMILIE** springer i vandet, kan hun mærke det. Om det er en god eller en dårlig dag. Og der er ingen logik i det. Hun leder forgæves efter forklaringer. Men nogle dage er det som at svømme op ad bakke - selvom det i praksis overhovedet ikke kan lade sig gøre. Men Emilie ser det for sig - hvordan hun kæmper sig op mod vandmasserne. Musklerne hviner og brokker sig. Glidet er erstattet af en huggende rytme gennem vandet. Som en båd i søgang, der kaster rundt med én.

Den her mandag er helt klart en af de dumme. Programmet er til gengæld stenhårdt. Masser af syretræning og udholdenhedstræning. Tung træning, som de kalder det. I dag er det vitterligt mega tungt. 50 meter bassinet er lavet om til 100 meter, og vandet er lavet om til en tung masse, der er næsten umuligt at bryde sig igennem.

Emilie kigger sig omkring. Hvordan tager de andre det? Hun er kommet over i den hurtigste bane. Der hvor Helena plejede at svømme. Men 'plejer er død', og de andre er skarpe som ny slebne knive i skuffen.

'Hvordan kan de andre se så glade og tilfredse ud? Hvordan kan de ligge og pjatte ved kanten?' De to bedste drengesvømmere ligger på nabobanen. Jannick og Patrick. De fører sig frem som vanligt. De andre fire 'hurtige' piger i hendes bane hviner af grin. Men Emilie har ikke engang et lille smil liggende tilbage i depotet. Hun klamrer sig til banetorvet for ikke at drukne.

Joachim kommer med de sidste bemærkninger. Ros til Jannick og skæld ud til Patrick. Ros til alle de andre piger på bane 4 – men ikke til Emilie. Hvor er han 'nederen'. Sådan at hænge hende ud foran de andre: "Emilie du må have slugt halvdelen af bassinet eller en stor mursten så langsomt, som du svømmer i dag. Vi må håbe, at du finder en indre propel frem – eller en anden mirakelkur – inden Denmark Open i weekenden. Du er langt fra dine bedste tider på både 50 og 100 meteren." Joachim ryster på hovedet og himler med øjnene.

Han putter brænde på hendes indre bål. Det er det sidste i verden, hun har brug for at høre efter sådan en nederen træning. Hun er mere end godt klar over, at der er stævne på lørdag. Hun har ikke tænkt på andet hele aftenen. 'At hun slet, slet ikke er god nok til hverken at ligge i den her bane – og endnu mindre at skulle stille op til konkurrence lørdag morgen, hvor alle fra nær og fjern vil sidde på tilskuerpladserne og følge hendes løb.

Hun ser allerede de røde streger i tallene på lystavlen i hallen for sig. Digitale djævlene der vil slå sig sammen og danne mønstre, tal og tider, der uomtvisteligt vil udbasunere til hele verden, at hun svømmer elendigt og er en taber. De vil garanteret alle sammen tænke: 'At hende Emilie da slet ikke har samme talent som hendes smukke søster, Helena. Hvor er det pinligt for hende.' Og det er lige dét, det vil blive. Så megapinligt. Emilie plejer ellers at glæde sig til stævnerne. Nu gruer hun for det, som hun har gruet for, hvor trist det vil blive, når Helena rejste. Og det sidste er jo allerede gået i opfyldelse.

Modstanderen er usynlig, men tempoet dræbende. Skyggebadminton med maks kraft i både afsæt og landing. Det er aftenens sidste øvelse. Det har været en lang mandag, og det er kun første dag på ugen. Der er dømt hård træning op til europamesterskaberne, inden de skal trappe ned i næste uge op til afgang til Skotland.

MADS prøver at holde fokus. Sætter af nede i baghåndshjørnet, springer ind til spillecentrum i ét langt kattespring. Laver et lille mellemhop på stedet og flyver så op til nettet og simulerer, at han når op og banker en netbold ned. I samme bevægelse som han lander og slår, smider han sig tilbage til spillecentrum.

"Kom så, hold på, lige det sidste," råber Tanja fra hendes behagelige position tilbagelænet på baglinjen, mens de allesammen springer rundt som tossede frøer.

Mads råber videre inde i sig selv. 'Hold på, hold på. Hold tempo, hold tempo.' Han visualiserer sig selv på en grøn bane i Skotland, og der er ombolde i tredje sæt i finalen, og han skal give alt, hvad han har i sig. Han ved, at det er lige netop dét, som han er god til – og altid har været det. At køre på og aldrig slappe af på banen i så meget som et lille splitsekund.

Han har den sjældne blanding af jernhård vilje, koncentration, eminent teknik og eksplosiv fysik. Det er derfor, han har været en vinder fra første dag, han stod på banen. Han er bare 'Kongen af Badminton'. Han ved det – men en anden styrke, han hører, 'de' siger om ham igen og igen er, at han er ydmyg. Han tager intet for givet; han hviler ikke på laurbærrene, og han føler sig aldrig bedre end de andre.

Han kan godt lide, at de siger dét om ham. Det har forstærket hans mentale styrke. Han prøver altid at være cool, og han bliver aldrig hysterisk, smider med ketsjeren eller taler grimt om modstanderne. Han er bare den 'Pæne Prins', som ikke har lyst til at vise, at han faktisk er 'Konge'.

Han gisper efter vejret. Og så sker det igen. Det er sket flere gange i de sidste ugers intense træning. Pludselig stempler han ud. Det har han som sagt aldrig gjort før. Men tankerne stikker af. Lige der, hvor han er midt i at vinde de afgørende bolde i Glasgow, så sejler tankerne væk fra badminton og hen til et lækkert dameben. Han ser Emma for sig, når hun ligger og udfylder hans seng på smukkeste måde. Nøgen og total fræk. Det er som om hans system slet ikke har forstået det endnu og må bryde ind her midt i træningen og minde ham om, at han altså har scoret big time på hjemmebanen.

Han kan godt se, at Tanja kommer hen til ham, og hun kalder ham retur til badminton-jorden, og hun har rynkede bryn og spekulative øjne. "Mads, for fanden. Du er gået helt i stå. Kom nu. De sidste tre minutter!"

"Sorry!" Han smiler hurtigt og sætter panteren fri igen og springer mod nettet og så retur ned i hjørnet til den dybe forhånd, hvor det trækker søm ud og syre ind. Han er tilbage i Glasgow, og da han laver det sidste spring til baghåndhjørnet, har han armen med. Han imiterer et lynende smash, der banker ned på kryds af banen. Der kom sejren i hus!

Han smiler for sig selv mellem gispene og grimasserne. Både af billedet af medaljeskamlen og Dannebrog – men også over Emma og den der hvepsetalje, som han kan nå hele vejen rundt om med sine to barre næver.

AFSLUTNING

& GODNAT

Pyh ha. **JONATHAN** er lidt øl-svimmel og lidt sol-forbrændt. Men han er endt alene hjemme i sin seng. Hvad sker der lige for ham? Han ligger og overvejer, om han måske er ved at blive voksen. Ja, sådan lidt – han fik da i hvert fald sagt mange kloge ord i dag. Han smiler for sig selv. Den firebende er sgu et godt slæng, der ikke minder om nogle af de venner, han ellers ser.

Han kigger rundt i værelset for at få sengen til at holde op med at gynge op og ned. Han får øje på to tomme ølflasker ovre i baren, som han og Phillip har efterladt. Som et monument over det, der sgu er det bedste i hans liv nu. Altså indtil han får scoret hende Clara. Men de to ølflasker er et 'venskabs-monument'. Hvor er det fedt, at han skal på ferie med Phillip. Hvor er Phillip fed. Hvor er det godt med de der røde venner.

Han overvejer at gå ud og kaste op. Men så falder han endelig i søvn med det ene ben ude af sengen.

MADS kaster sig ned i dynerne med et højt suk. Shit, hvor er han træt, og hvor var det en god sommerfest i parken. Han er ikke fuld. Drak stort set ikke noget. Men han har danset, så pigerne hvinede, og han har grinet, så hans sixpack er helt øm.

Det er sgu rigtigt – det der med, at han har brug for pauser. Lige nu har han så monster brug for sommerferie. Okay, han kunne godt have tænkt sig at være afsted på sommertur med en anden end mor. Ikke fordi mor ikke er sød. Hun er jo fantastisk og næsten kammeratligt selskab. Det er i hvert fald godt, at han ikke skal afsted med Emma. Hvad fanden havde han gang i den gang? Hvis han skulle afsted med nogen andre end mor, så skulle det helt klart være Emilie. Hun er bare så dejligt et menneske og altid super godt selskab.

Han har tænkt over det en del på det sidste. At hvis han skal finde sig en god kæreste, så er det ikke vigtigst, hvordan hun ser ud – men hun skal være god at snakke med. Han er også begyndt at spekulere over en anden ting. Når han nu er blevet så glad for Emilie, er han måske ved at blive glad for hende på den anden kæreste-måde også? Det er altså underligt det der 'love-game'. Måske er det fordi, at han kan mærke, at hun nu helt har opgivet tanken om, at de skal blive kærestes? Skørt. Nå, nu er det ferie, og nu gider han ikke tænke mere. Han kommer til at kigge op på væggen over sengen og øjet fanger den gamle fotoserie fra et DM for et par år siden. Han elsker det billede, hvor han svæver i et hopskud. Skal han være helt ærlig – så synes han selv, at han ser god ud. Men han er i tvivl. Sådan i tvivl dybt, dybt nede. Kan han blive rigtig god? Har han det i sig? Spille-mæssigt? Mentalt? Orker han det? Kan han holde til det?

Han bør holde op med at tænke, men nu stikker tankerne afsted igen ad en ny vej. Stop nu! Hans badminton må være som et eventyr, hvor næste kapitel starter om tre uger, når træningen går i gang igen. Måske bliver der en happy end – eller måske bare en 'happy road'?

EMILIE kan mærke den der vin. Det summer på en god måde – blandet op med den sjoveste fest, hun nogen sinde har været med til. Hun har godt nok heller ikke været med til så mange. Mest i svømmeklubben uden alkohol. Men det er et meget smart koncept med at proppe lidt alkoholprocenter ind i festlighederne. Hun kan mærke det på egen krop. Nu forstår hun bedre, hvorfor alle de andre fra folkeskolen altid snakkede om deres fester. Der er noget godt i kombinationen - drikke lidt; så danse lidt; så snakke og grine lidt; drikke lidt mere; og vitterlig bare 'have en fest'.

Det hjælper helt klart også på den løsslupne stemning, når man kan tilsætte glæden over eksamen er slut, sæsonen er slut, og der er fri og ferie. Samlet set giver denne lækre sammensætning det vildeste boost af frihed og lyst til livet.

Hun tager tøjet af, folder det fint sammen og lægger det som vanligt i en sirlig bunke på tøj-stolen. Så lister hun ned under dynen uden at krølle den. Hun kigger over på tøjbunken, rejser sig resolut op og går over og roder rundt i tøjet, så det bliver en rodet bunke. Så hopper hun tilbage i sengen og vælter sig rundt i dynen, så intet ligger i lige linjer.

Så ligger hun der og tænker videre. Hun har stadig en stor udfordring. Det er ham der Mads. Hvor er det irriterende, at hun stadig skal kæmpe med det, selvom de er blevet så gode venner. Men hun har sådan en lyst til lige at række ud og røre ved ham - noget så dumt som lyst til at æ hans kind. Latterligt! - og ikke mindst lysten til at kysse ham. Han har den mest sensuelle mund i hele verden. De der læber med de hvide, hvide tænder bagved, og den der mund som så tit griner og siger kloge ting. Shit. Væk med det. Den eneste trøst er, at hun er blevet meget bedre til at skjule det. Hun går bare hele tiden og fortæller sig selv: 'Opfør dig som en ven. Opfør dig som en ven.'

Det kan altså være lidt hårdt at se på, hvordan alle drengene falder for typer som Clara eller Emma. Det gør helt ondt et sted inde bag ribbenene, at hun nok er alt for drenget og slet ikke feminin eller noget, der ligner 'lækker' i en drenge-forstand. Der er aldrig nogen, der kigger i hendes retning. Kun når hun springer ud fra en startskammel.

Hun kigger op mod opslagstavlen og det gamle billede, hun har af sig selv, hvor hun springer afsted samtidig med Helena til et stævne for nok ti år siden. Hun kigger videre på billedet af Helena, hun lige har hængt op. Helena står med en ny veninde foran svømmehallen på hendes universitet. Det hele ser så spændende og anderledes ud bag hende.

Hun tror aldrig, hun har glædet sig så meget til en ferie. Tænk, at om to dage står hun og mor og far derovre og skal se både Helena og den amerikanske verden. Det bliver så fedt. Hun håber også, at hun kan få lov at svømme med til deres træninger derovre. Hun vil gerne vise Helena, hvor fantastisk hendes fremgang har været, og hvor Helena-agtig-elegant hun glider gennem vandet. Men nu bliver hun træt. Hun skal hverken svømme eller rejse lige nu. Ikke mere i dag, tak! Øjnene falder i.

Hun sover sødt.

CLARA lægger sig ovenpå dynen med alt festtøjet på. Sminken er løbet lidt, men hun orker ikke at gøre noget ved noget lige nu. Trætheden bestemmer. Og hendes krop er nok lidt i chok, for hun har gjort en masse ting i de sidste dage, som hun ellers aldrig plejer.

Hun har stort set aldrig drukket alkohol udover et enkelt glas vin eller en drink – men aldrig været til fester med sprut. Hun har kun været til fester sammen med pigerne fra klubben. Og det kan man ikke engang kalde en fest. Det er jo bare som en snakkeklub.

Men hun begynder at forstå, at der er noget smart i det der koncept med at blande både drenge og piger – og så blande lidt alkohol ind i den blanding samtidig. Så kommer der gang i tingene. Hun har grinet som aldrig før. Altså aldrig! Hun har klukgrinet og på en måde været tilskuer til sig selv og undrende spurgt: 'Hvad sker der her? Er jeg den samme pige, som næsten ikke kunne slæbe sig afsted i morges og har grædt fem gange i løbet af dagen?'

Men den er god nok. Det var hende, og hun havde det uendelig sjovt, og hvor er det fedt at kende så mange så godt, som hun gør i klassen – men også på årgangen. Og ja, det er også lidt rart og bekræftende, at de alle sammen ved, hun er blevet verdensmester og synes, at det er sejt. Det er da altid noget, at hun kan få noget godt ud af den medalje. Hun kigger over på væggen, hvor den hænger.

Det skulle have været den store lykke og triumf at vinde den. Men faktisk har den bare givet hende en masse bøvlg og besvær. En masse uro og udfordringer. Sjovt nok, kan hun heldigvis også mærke, at der er ingen, der skal få hende helt ned med nakken. Hun får den tanke, at hun fandeme vil vinde den OL-medalje, og så vil hun især vise, at hun kan vinde en stor medalje – og tackle det perfekt næste gang.

Men hun skal huske, at der også skal være plads til en gymnasiefest eller to. Det er for fedt og for dumt at gå glip af, når man kun har ét liv. Det skader garanteret heller ikke at drikke bare lidt alkohol. Altså ikke drikke sig i hegnet. Bare risle sig lidt til, så der kommer den her berusende lethed og smil på læben.

Hendes eneste problem er bare, at hun bliver så kærlig, når hun får lidt at drikke. Og det er i hvert fald ikke smart, når ham Jonathan er i nærheden. Nøj, hvor skal hun kæmpe for at fryse ham ude. Det føles altså som om, at det bliver sværere og sværere. For han bliver ligesom sødere og sødere. Han er ikke kun en dum fodboldspiller.

Det var et ret fedt portræt, han kunne tegne af Emilie. Der viste han godt nok nogle nye sider af sig selv. Hvad mon der mere gemmer sig inde bag den der dumsmarte facade? Det var ret sejt, at han turde indrømme hans gambling problemer – også selvom man altså er en mega nar, hvis man begynder på det lort!

Hun bliver helt rasende indvendig. Rejser sig resolut op, tager tøjet af, går ud og børster tænder, tager sin bløde pyjamas på, tager lige 50 armbøjninger og lægger sig så godt forpustet ned i dynerne. Der er en lang ferie forude, hvor hun kan få styr på både det ene og det andet.

Det bedste er, at hun har fået snakket med Mille. Eller ikke engang snakket. De aftalte bare at mødes inden træning i mandags, og så snakkede de løs, som om ingenting var hændt. Og på en måde var der heller ikke hændt en skid – og samtidig var der sket en hel revolution.

Et 2.G år i en talentklasse. Det er ikke for småbørn!

LÆSEPRØVE